

## **ОРГАНІЗАЦІЯ КОРМОВИРОБНИЦТВА: ЗНАЧЕННЯ І ПРОБЛЕМИ**

*РОСТИСЛАВ ТЕРЕЩЕНКО*, студент гр. ОП-2-20

Науковий керівник Байдак І.І., старший викладач

**Дніпровський державний аграрно-економічний університет**

Створення кормової бази яка дасть можливість організувати виробництво продукції тваринницької галузі є досить важливим елементом ефективного господарювання.

Під кормовою базою розуміють кількість, якість та певну структуру кормів, які властиві тій чи іншій галузі тваринництва та статеві-віковим групам тварин і надходять з різних джерел: рільництво, природні кормові угіддя, спеціалізовані кормові сівозміни, промислове виробництво.

Кормовиробництво виникло з першим поділом праці, коли людина крім мисливства, збирання плодів, рослин та іншої їжі почала вести осілий спосіб життя, приручати диких тварин і заготовляти корми на зиму або на період, несприятливий для росту трав. Таким кормом було переважно сіно. Вважається, що кормодобування виникло раніше, ніж землеробство, або одночасно з ним.

Ключовою задачею на сучасному етапі розвитку кормовиробництва є збільшення виробництва високоякісних кормів. Рівень розвитку кормовиробництва має стратегічне значення у відродженні тваринництва, які в сукупності становлять одну із головних складових економічної самостійності і продовольчої безпеки України.

Однак, недосконала структура посівів кормових культур, низька продуктивність кормової площі, застарілі методи організації ведення кормовиробництва призвели до неповної і незбалансованої годівлі тварин, що зумовило перевитрату кормів на 1 ц вирощеної продукції в тваринництві і відповідно знизило ефективність ведення тваринництва.

Для розв'язання цієї проблеми в умовах розвитку науково-технічного прогресу важливим фактором є реалізація інноваційних проектів у кормовиробництві, які сприяють підвищенню ефективності виробництва кормів, що в результаті здешевлює продукцію тваринництва.

Для стабільного виробництва кормів та поліпшення їх якості важливо розширювати площі проміжних озимих культур та їх сумішок – жита і тритікале з викою та озимими капустяними. Такий посів забезпечує високі продуктивність та якість корму за рахунок збільшення збору кормових одиниць та перетравного протеїну.

Основними чинниками спаду виробництва кормів в Україні слід вважати недосконалу структуру посівних площ кормових культур, яка не відповідає оптимальній як в цілому по Україні, так і в різних її ґрунтово-кліматичних регіонах. Суттєвим недоліком у роботі галузі є використання старовікових посівів багаторічних трав, зменшення площ яких дозволить істотно поліпшити роботу галузі. Старовікові посіви багаторічних трав із строком використання 5 і більше років займають в Україні 18%, що є причиною зниження урожайності зеленої маси багаторічних трав майже вдвічі та заготівлі сіна в обсязі 25-48 % від потреби.

Висновок. Україна має сприятливі умови для того, щоб галузь кормовиробництва забезпечила збільшення дешевих кормів і підвищення ефективності виробництва в тваринництві.

Список використаних джерел:

1. Грабчук І.Ф. Оцінка ефективності кормовиробництва та напрямки її зростання // Збірник наукових праць ВНАУ. - Серія: Економічні науки 2013. -№4. – 73 с.
2. Симоненко О.І. Кормозабезпечення тваринництва: стат. прогноз / О.І. Симоненко // Економіка АПК. – 2005. –№10. – С. 29 – 33.

